

Nil-sen. Knud Steffen Nielsen er en solo-sidestæppende hærmyre i den enerverende musselmalen, der forbliver hovedbeskæftigelsen i dansk poesis pænt pinlige provins.

Pligten (læs: paranoiaen)

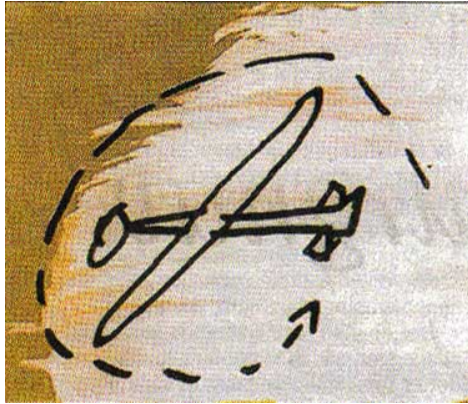
Af LARS BUKDAHL

Knud Steffen Nielsen: Toppilot. 64 sider. 148 kr. AfterHand.

DET er svært at nå frem til en anmeldelse af en digtsamling af Knud Steffen Nielsen, ikke mindst når den som splinternye *Toppilot* udkommer på selveste min fødselsdag, lørdag 14. august, og som jeg derfor helt bogstaveligt kan blive nødt til at modtage som en gave til mig personlighvilket enhver (god) bog jo reelt er. Jeg kan simpelthen ikke blive færdig med at pakke den ud, mens bogen på sin side ikke kan blive færdig med at pakke sig ind, hvilket tilsammen bliver en helt umulig og ganske kostelig gensidig indfiltrering, som fra begge sider er præget af den allerstørste venlighed: Man stikker sig ikke pyramidalsk på Knud Steffen Niensens undvigemanøvrer, som man gør sig på Simon Grotrians, ligesom man heller ikke slås sfinxagtigt paf som på Nielsen-forlæggeren Henrik Haves, man lige præcis glider knitrende på sandpapir forklædt som gavesamme (eller omvendt, ja, ja).

En formel kunne være: Den suverænt indforståede ligefremhed, tyst gnæggende og/eller klukkende. Her er et digt, som godt kunne være en vejledning i læsning af de andres digte (og fortolkninger) (jeg sløjfer liniernes skæve skudhuller, de seriøst skridusikre enjambementer til gengæld kan læseren let rekonstruere):

»Hvad jeg anså for et tilbud om sjælsfrelse og benåd-/ning/ viste sig at være et forsøg på at underløbe min/ forhærdethed/. Fri-mig-/ for-det-her-abetesvingeri./ At sige nej til Quat-seremser og/ nye koncepter på vej ind i firma-

Knud Steffen Nielsen: En toppilot mod nye højder.

et, og/ den grove fremtoning, der skulle rette mig, og min/ måde/ at omtale det rørende på. Og i næste moment:/ Jeg måtte også være forsigtig over/ for så fremstrakte hænder, Du sødeste/ veninde./ Men det fremstrakte lignede en pavelig forordning./ Knips/ man stod/ direkte i/ min entre og ville sælge Undergangen, men/ kunne det ikke foregå telefonisk, stiltfærdigt/ bag/ om ryggen som de andre. Eller en anden dag./ Vedkommende kunne være klædt som ældre kvinde/ bøjet til jorden af/ skøre knogler/ og tårer; men jeg køber/ kun ved direkte berøring, Kære Frue./ Hvis det var/ det.«

Skøre tårer, indeed. Og jeg fremsendte helere end gerne det digt til underskrivelse hos Gyldendal og co., der stadig nødigere lukker så lumskelige stemmer ind i hønsegården, hellere nøjes de med trygge, intimiderende kluk, som dem der i digtet banker nå.

TIL stadighed er digteren med yderste ambivalens situeret i jysk provins (ligesom i øvrigt både Grotrian og Have), men der er sket den forskydning, at attituden er blevet skarpere, mere antagonistisk, grænsende til de aggressivt krigeriske. Digtene er raslende fulde af nips og fajance på glatis, som en glasbutik i en elefant, der stille og roligt og af alle splittede kræfter forsøger at vende vrangen ud på sig selv. Strategien er cirka at omgå ordene og vendingerne og sætningerne, dem alle sammen vel at mærke, som en slags anti- eller hyper-nips, post- eller skygge-nips, det vil sige med skarp, omhyggelig distraktion fremfor artig, dump bevidstløshed. Dette vildt mildt irriterede digt vil jeg ved næste familieråd ubetinget kræve at få hængt op over sofaen i stuen som et sandt sofastykke:

»Vender mig mod andre billeder end tvangsarvingens/ tilbageviser enhver forestilling om/ ukendte farer lurende bag hvert/ fremspring Det er ikke mine balder/ man går efter. Tandsættene passer sig selv/ De er rodnettet. De er skæbne/ Pligten (læs: paranoiaen) pisker sig selv med/ hvisken/ Som aldrig set før, disse store mundfulde af tugt./ Der/ stiller jeg mig i positur for at demtere:/ Dette er absolut gennemlevet, har sikkert/ siddet overskrævs i helt upassende/ vinkler. Men jeg gider ikke spillfægteriet mere/ Jeg frasiger mig ved samme lejlighed/ at der er veje tilbage/ Engangskaracteren brænder/ sine glasurer til slagter/ Fajancebowlen, jeg var skrevet op til/ Mit navn overskrives med yndlingskusinens/ Korrekturen arbejder hurtigt/ Der er det nået til i skrivende stund.«

I læsende blund kender jeg ingen mere fint vækkende poesi end Knud Steffen Niensens. Tillykke til os, vi ser røgen!